

Skaitymai

Nr. 3

Augsborgas, 1945 m.

gruodžio mėn. 1d.

I mėn.

S. Stanevičia

Antanas Strazdelis

Lapė ir žąsys

Lapė alkana pakiemiais bėgiojo —
 Sau melsto leškojo.
 Vidur kildros būri plaikiandų žąsų matė,
 Kaip jos klykavo, nardė, kaip uodegas statė.
 Tyko lapė ant krašto, suglaudusi ausis,
 Pabrūkusi uodega, saglaudusi ausis.
 Bet kodėl taip prįsusi žąsų negalėjo,
 Tai alkana! bėgti nuo kildros reikėjo.
 „Kam turia“, sako, „žąsį nekaltai draskyti:
 Juk lapėi reik sandora su paukščiais laikyti!“

S. Stanevičia

Žmogus ir liūtas

Po girias žaliąsias vaikščiojo žmogus,
 Ir tenai jį liūtas suliko smarkus.
 Abu nemaži: vienas girių ponas,
 O antras — laukų ir kalnų vaivoras.
 Tarp tokių, kaip sako, meilės rezasti —
 Ir dabar tą tiesą galim suprasti.
 Nėsa žmogus liūtą, kaip tik pažino,
 Tuoj iš piktumo kipi pavadinio.
 O kirvi, kurio jis medžius kapojo,
 Metė į liūtą ir sužeidė koją.
 Po kelių metų (taip jiems Dievas paliko)
 Tas pats liūtas ir žmogus vėl susitiko.
 Tuomet liūtas: „Žinok tat, o žmogau galinges,
 Piktėsnis yr už kirvi kodis neteisinges.
 Užmiršau šaltos skausmą, kad ir daug kentėjau,
 O piktis žodi, kuri nuo tavęs girėjau,
 Kolet miršta —
 Neužmiršta.“

Antanas Strazdelis

Ir atskrido juodas varnas

Ir atskrido juodas varnas,
 Ir nuleido savo sparnus,
 Ir ant baslio atsistojo,
 Klausykite, ką anas jam tojo:
 „Kaip tik svietas prasidėjo,
 Dievas lyguma padėjo,
 Žmonės kai Dievą užmiršo
 Ir veldą ant sau nopiršo,
 Liepė šėnavot bulvonus
 Ir tuobės užėjo ponus...
 Mum tik juoda duona krinta,
 Sunkias bėdas dažnai kesti —
 Ponam uliot, kormom grodi,
 Minkštas patalcos gulėti,

Lietuviškai nekalbėti.
 An žmonių kreivoms būrėti.
 Svetimo tik darbo laukia,
 Bū tik žmogų prisitrukia,
 Paskutini krauja traukia,
 Kada dvaron rusiškia.
 Nors kūna, kaip mes nešioja,
 Dėlto kasdien mus peišioja...
 Jau prikalta dangal plieno,
 Atėis tolka dėl jų čionai...
 Jie remyli betuviniuku,
 Prastu žmonių darbinuku,
 Chamais antos jie vodina
 Ir mokesčiu apsučiaia,
 Ne tokiels jų tival buvo.
 Katrie dabar jau prašuvo.
 Jie Lietuvos krašta, kalbė
 mylėjo,
 Sa žmonėmis draugystę tarėjo.

Strazdas

— Ei tu, tu, tu strazdelis,
 Tujei mandras paukštelis,
 Kur tu tupėjai lardynų krūme?
 Ar lardynus auginai,
 Ar riešutus brandinai,
 Ar kalnuose uogas sirpinai?
 — Nei lardynų auginai,
 Nei riešutų brandinai,
 Nei kalnuose uogų sirpinai.
 Kur aš tikrai nuikanku,
 Reikiai Atkūčiausio rankė,
 Kurs lapeliais medžius aprėdė.
 Reikiai, gieda, linksmiau,
 Liūdną žmogų ramina.
 Guosdamas gražiom giesmelėm.
 Skridamas viršom medžių,
 Pačioj viršūnėj sėdžiu,
 Leidžiu balsą per tamsias giries.
 Sparniukėliais kledamas,
 Bručią žemę bardamas,
 Pranošauju pevasarėi.
 Jau saulėlė kaltinė.
 Ir pievelė žalesė,
 Ir berželis sprogti pradėjo.
 Upelė linksmi plaukia,
 Vespėtės „vivat“ šaukia,
 Ir sulėlė beržo protoka,
 Žiedai iš žemės pines,
 Pilnas paukščių karštynas
 Sausdžia, griaudžia, liūdas pindami.
 Pučia sulcius vėjelis,
 Krenta lengvas lietelis,
 Visa žemė linksmi pradžiugo.
 Artojišiai jū mano,
 Kodėl piešuo negano,
 Kodėl nevero žalion pirieliū?
 Ten karvelės pasgany,
 Naujų darbų prasmanys,
 Eriukėliai linksmi pasišoks.
 Ei tu, tu, tu, strazdelis,
 Ciubėk mielais paukštelis, —
 Paklausysma gražių giesmeliū!